

Ίεραποστολική Κοινότητα στην Ίταλία προσεχώρησε στην Όρθόδοξο Ένστασι(*)

Ό Ηγούμενος τής Ίερας Μονής Αγίου Σεραφεΐμ του Σαρών στην Πιστόια τής κεντρικής Ίταλίας π. Σιλουανός Λίβι μετά τής Άδελφότητός του προσεχώρησε τήν 27.8.1999 εκ. ήμ. στην Ίερά Σύνοδο τών Ένισταμένων, κατόπιν σχετικής άποφάσεως του «Όρθοδόξου Χριστιανικού Συλλόγου Αγίου Μάρτυρος Άγαπητού και Όσίου Σεραφεΐμ του Σαρών», του όποιου προϊσταται.

Ό «Σύλλογος», άναγνωρισμένος από τó ιταλικό κράτος, περιλαμβάνει επίσης τήν Ένορία τής του Θεού Σοφίας στην

Πιστόια με Έφημέριο, τήν Κοινότητα του Αγίου Άγαπητού αφιερωμένη στην βοήθεια τών ανηλίκων, τήν «Έλεύθερη Θεολογική Σχολή του Αγίου Γρηγορίου του Μεγάλου», που άποτελεί τó μορφωτικό ίδρυμα του Συλλόγου και μερικέσ άλλες μικρές Κοινότητες πιστών, έγκατεσπαρμένες σε διάφορα μέρη τής Ίταλίας.

Ό π. Σιλουανός προέρχεται από εύκατάστατη οικογένεια Παπικών και από μικρός είχε ιδιαίτερη κλίσι στην αναζήτηση τής πραγματικής Άληθείας περι του Θεού και περι του νοήματος τής ζωής. Οί ανησυχίες αυτές τόν ώδήγησαν να σπουδάσει φιλοσοφία (είναι διδάκτορας φιλοσοφίας) έν συνεχεία δε θεολογία και ψυχολογία και με τήν βοήθεια τών κλασικών του σπουδών στην γνώσι τής αρχαίας έλληνικής, άρχισε να μελετά τούς Πατέρας τής Έκκλησίας. Άν και διεβλεπε τήν αλλοίωσι τής Πίστεως και του Ήθους στόν Παπισμό, όμως έτρεφε κάποιες άφελεις έλπίδες, ότι ήταν δυνατόν να έργασθι έντός αυτού ως κληρικός για τήν ανάδυσι ένός περισσότερο παραδοσιακού και πατερικού Ρωμαιοκαθολικισμού.

Οί έλπίδες αυτές, όπως ήταν φυσικό, γρήγορα διεψεύσθησαν και ό π. Σιλουανός κατενόησε, ότι ώρίμασαν οί συνθήκες για τήν είσοδό του στην Έκκλησία του Χριστού, τήν Όρθοδοξία.

Ό άντιπρόσωπος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στην Ίταλία, ό μετέπειτα Άμερικης κ. Σπυριδών, άκούσας τó αίτημά του, τόν απέθάρρυνε και απέπεμψε, έφ' όσον, κατ' αυτόν, επίκειται ή ένωσις τών δύο «Άδελφών Έκκλησιών» παλαιάς και νέας Ρώμης!...

Έτσι, τó 1985, ό π. Σιλουανός έγινε δεκτός από τó Πατριαρχείο Μόσχας, με μεγάλη όμως μυστικότητα και έντελώς άθόρυβα και άπαρατήρητα...

Όσο διάστημα παρέμεινε στο Πατριαρχείο αυτό, άντιμετώπισε τήν πλήρη άδιαφορία και άπροθυμία τών εκκλησιαστικών του άρχών, για τήν παροχή όποιασδήποτε πνευματικής βοήθειας.

Η άπογοήτευσίς του, αλλά και ή δίψα του για τήν γνησιότητα τής Όρθοδοξίας, ώδήγησαν τά βήματά του στο Άγιον Όρος. Έκει, επιφανής Ηγούμενος μεγάλης

Μονῆς τὸν προέτρεψε νὰ μὴ ἐπιδιώξῃ ὑπαγωγὴ στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασίς του μᾶλλον θὰ χειροτέρευε, ἀλλὰ νὰ καταφύγῃ στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Σερβίας. Αὐτὸ συνέβη τὸ 1993.

Στὴν ἀρχὴ τὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας ἐπέδειξε κάποιο ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ γιὰ πολὺ ὀλίγο. Συνεχίσθηκε ἡ προηγουμένη κατάσταση τῆς Μόσχας μὲ ἀπουσία στοιχειώδους βοήθειας, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὲς οἱ ἐπιστολὲς του γιὰ ἄμεσα καὶ ζωτικὰ θέματα τῆς ζωῆς τῆς Μονῆς του (Κουρές κλπ.) παρέμεναν συνεχῶς ἀναπάντητες. Καὶ τὸ κυριώτερο: ὁ προϊστάμενός του μητροπολίτης Ζάγκρεμπ κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος πλέον διαμένει στὴν Τεργέστη τῆς Ἰταλίας, προέβαινε σὲ οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες, γιὰ τὶς ὁποῖες διαμαρτυρόμενος ὁ π. Σιλουανός, ἀντιμετώπιζε πλέον καὶ τὴν δυσἀρέσκεια τοῦ ἀνυπάρκτου κατὰ τὰ ἄλλα ἐπισκόπου του. Οἱ διαμαρτυρίες καὶ ἐκκλήσεις του στὸ Πατριαρχεῖο στὸ Βελιγράδι παρέμεναν ἐπίσης ἀναπάντητες...

Μετὰ ἀπὸ πολὺ περίσκεψι, προσευχὴ καὶ μελέτη, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν προσωπικὲς συναντήσεις μὲ πολλοὺς παράγοντες διαφόρων δικαιοδοσιῶν καὶ ἀποχρώσεων νέου καὶ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὁ π. Σιλουανός καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπεφάσισαν νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων, ἀσπαζόμενοι τὴν Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς καὶ ὑπαγόμενοι ἀπ' εὐθείας στὸν Πρόεδρο Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανό. Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησίᾳ ἐνημερώθηκε διὰ πολυσελίδου τεκμηριωμένου κειμένου τοῦ π. Σιλουανοῦ τὴν 24.8/6.9.1999, γιὰ τοὺς σοβαροὺς λόγους τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐξ αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς νέας του κανονικῆς πνευματικῆς ἀναφορᾶς.

Ὁ π. Σιλουανός ἐλειτούργησε μὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανὸ στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας, τὴν Κυριακὴν, 30.8.1999 ἐκ. ἡμ., ὅποτε καὶ ἐχειροθετήθη Ἀρχιμανδρίτης, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐκάρη Μεγαλόσχημος Μοναχός (βλ. φωτογραφία).

Εὐχόμεθα πλουσίᾳ τὴν εὐλογία τῆς Θείας Χάριτος στὸ σοβαρὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τοῦ π. Σιλουανοῦ, τὸ ὁποῖο πλέον ἀποκτᾶ νέα καὶ ἰδιάζουσα σημασία καὶ προοπτικὴ στὴν χώρα του, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ μαρτυρίαν τῆς γνησίας καὶ ἀκαινοτομήτου Ὁμολογίας τῆς σωτηριώδους Πίστεώς μας. □

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 291/Ἰούλιος-Αὐγούστος 1999, σελ. 218-219.